

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשָׁת בְּרֵאשִׁית

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ ב' - חֲלָק כ"א

קוֹנְטֵרְס 51

מוֹפָץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יּוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לִפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

ספר

תיקוני הזהר

דף היומי
מנוקד

מחולק ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים ארוקיר אידיד? ארצונוק אמעב אבר מצוב? אחמנע?
לסמח ביוק רבאלרת? וכדומה..

ספר הזוהר

קול הזוהר

שיעורים בזוהר היומי

0722-990044

בא ראה, בתחלה כתוב ויבן ה' אלהים את הצלע, שאבא ואמא התקינו לה [בנשרים וארבעה קשורים. ונבאה בנימטריא עשרים וארבע]. ואחר כך ויבאה אל האדם. [והכנים אותה בהמשך קולות: (ירמיה כה) קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול בלה קול מצהלות חתנים] להתקשר הכל כאחד ולהתחבר אחד כאחד. והוא נותן [לה] מה שצריך.

דבר אחר אלהים הבין דרפה - פשהבת בבית אמא, היא מסתפלת בכל יום בכל מה שבתה צריכה, שכתוב (איוב כח) אלהים הבין דרפה. פיון שבתה בבעלה, הוא נותן לה כל מה שצריך ויתקן מעשיה. זהו שכתוב והוא ידע את מקומה [ופסוק זה נקשר בסודות עליונים] ד"א פסוק זה נאמר על חכמה העליונה ונקשר בסודות עליונים, שברי בנקדה הראשונה אין מי שיודע בה כלל, אבל אלהים הבין דרפה, זה העולם הבא. וה"א זה תמור מכל התמורים, הנשקף שנקרא ה"א ולא ידוע בשם].

כתוב וייצר ה' אלהים את האדם. פאן נתקן הכל בימין ובשמאל, והרי בארנו שנקלל ביצר הטוב, אבל וייצר ה' אלהים - ביצר טוב וייצר רע.

השלימה מההשמטות (סימן מ"ג)
ס"א יצר טוב ויצר רע שהוא חדוה ומביא אותה אליו, ולמעלה צד הצפון ממש, שהוא חדוה בלי זממה שתיצר הרע אחוז בו [בה]. בתחלה, שכתוב (שיר ב) שמאלו תמת לראשי, ואחר כך וימינו תחבקני, ונתנת בין ימין לשמאל [ושמאל] [להיוון], ולכן וייצר ה' אלהים, שם מלא לגבי שני צדדים אלו. את האדם וכו': ע"כ מההשמטות.

למה? אלא יצר טוב לו לעצמו, יצר הרע לעורר אליו את נקבתו [ס"א ויצר שמאל מתעורר תמיד לנקבה]. סוד

הא חזי, בקדמיתא כתיב ויבן יי אלהים את הצלע. דאבא ואמא אתקינו לה (בארבע ועשרים קשורים. ונבאה בני' ארבע ועשרים) ולבתר ויביאה אל האדם (ועאלא ליה בהמש קלון (ירמיה כה) קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול בלה קול מצהלות חתנים) להתקשרא כלא כחדא ולאחתברא חד בחד. והוא יהיב (ליה) מה דאצטריך.

דבר אחר אלהים הבין דרפה, פד ברתא בבי אמא, היא אסתפלא בכל יומא בכל מה דבעיא ברתה דכתיב, (איוב כח) אלהים הבין דרפה, פיון דחברת לה בבעלה הוא יהיב לה כל מה דבעיא ויתקן עובדהא, הדא הוא דכתיב והוא ידע את מקומה (והא קרא בריון עליון אתקשר) (דף מט ע"א) (ד"א האי קרא על חכמתא עלאה אתמר ואתקשר בריון עליון, והא נקודה נקמאה לית מאן דידע בה כלל, אבל אלהים הבין דרפה דא עלמא דאמי, והו"א דא ממירא דכל ממירין סתימא דאקרי הו"א ולא ידוע בשמא).

כתוב וייצר יי אלהים את האדם. הכא אשתכלל בכלא בימינא ובשמאלא, והא אוקימנא דאתכליל ביצר הטוב, אבל וייצר יי אלהים ביצר טוב וביצר רע.

השלמה מההשמטות (סימן מ"ג)

ס"א יצר טוב ויצר רע דאיהו חדוה ואיתי לה לגביה, ולעילא סטרא דצפון ממש דאיהו חדוה בלא זוהמא דיצר הרע אחיד ביה (כ"א בה). בקדמיתא דכתיב שמאלו תחת לראשי ולבתר וימינו תחבקני ואתייהיבת בין ימינא לשמאלא (כ"א ושמאלא) (לאתווא) ועל דא וייצר יי אלהים שם מלא לגבי תרין סטרין אליו. את האדם וכו' (עד כאן מההשמטות)

אמאי, אלא יצר טוב ליה לגרמיה. יצר הרע לאתערא לגבי נוקביה. (כ"א ומספר שמאלא אתער תדיר לגבי נוקבא), רזא דמלה מכאן אוליפנא

הדבר, מפאן למדנו שצפון מתעורר תמיד לנגקה ונקשר עמה, ולכן נקראת אשה.

ובא וראה, יצר טוב ויצר הרע, משום שהנגקה נתנה ביניהם (ג"א שנקבה נכללת בהם) והתקשרה עמם, ולא מתקשרת עד שייצר הרע מתעורר אליה ומתקשרים זה בזה, וכיון שמתקשרים זה בזה, אז מתעורר יצר הטוב שהוא חדרה ומביא אותה אליו, (ואז נקמת ביניהם לתקן, ועל זה ויצר ה' אלהים שם מלא אלו יצר טוב ויצר רע) (ד"א ולמעלה צד הצפון ממש שהיא חדרה בלי נקמה, שייצר הרע אותו בה בתחלה, שקתוב (שיר ב) שמאלו תחת לראשי, ואחר כך ויטעו תחבנקי, ונתנה בין ימין ושמאל להון, ועל זה ויצר ה' אלהים, שם מלא לגבי שני הצדדים הללו).

את האדם, הרי בארנו, אבל זכר ונקבה פאחד, (ג"א הו) נפרדים להיות פנים בפנים. מה כתוב? עפר מן האדמה. עכשו עומד להתקין. בא תראה, כשאשה מתחברת בכעלה, היא נקראת על שם בעלה. איש אשה. צדי"ק צד"ק. הוא עפר והיא עפר. (ואז) הוא צבי והיא צביה, כמו שנאמר (יחזקאל ב) צבי היא לכל הארצות.

כתוב (דברים טז) לא תטע לך אשרה כל עץ אצל מזבח ה' אלהיך אשר תעשה לך. אצל מזבח - וכי למעלה ממנו או במקום אחר מי התייר? אלא הרי בארנו, אשר זה בעלה, שהאשה היא נקראת על שם בעלה אשר (ג"א הרי הם אשר ה"א), ועל זה כתוב (מלכים ב כג) לבעל ולאשרה. משום כך כתוב לא תטע לך אשרה כל עץ אצל מזבח ה' אלהיך, כנגד המקום של אותו מזבח ה', שהרי מזבח ה' הוא עומד על זה, ועל זה כנגדה לא תטע לך אשרה אחרת.

דצפון אתער תדיר לגבי נוקבא ואתקשר בהדה ובגין פך אתקריאת אשה.

ותא חזי, יצר טוב ויצר הרע בגין דאתייהבת נוקבא בינייהו (ג"א דנוקבא אתכלילת בהו) ואתקשרא בהדיהו, ולא מתקשרא עד דיצר הרע אתער לגבה ומתקשרן דא בדא. וכיון דמתקשרן דא בדא, פדין אתער יצר טוב דאיהו חדרה ואייתי לה לגביה (וכדין אתייהבת בינייהו לאתקנא, ועל דא ויצר ה' אלהים שם מלא לנגביה יצר טוב ויצר רע) (ד"א ולעילא ספרא דצפון ממש דאיהי חדרה בלא וזקמא ויצר הרע אחיד בה כנקמיתא, דכתוב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי ולקמח וימינו תחבנקי, ואתייהבת בין ימינא ושמאלא לאתנא, ועל דא ויצר ה' אלהים שם מלא לגבי תרין ספרין אליו).

את האדם הא אוקימנא. אבל דבר ונוקבא כחדא (ד"א ולא הו) מתפרשן למהוי אפין באפין. מה כתיב עפר מן האדמה השתא קיימא לאתקנא. תא חזי אתתא כד אתחברת בכעלה, אתקריאת על שם בעלה, איש אשה, צדי"ק צד"ק, איהו עופר ואיהי עפר. (ד"א ל"ג) איהו צבי ואיהי צביה (ד"א כחה דאת אמר) (יחזקאל ב) צבי היא לכל הארצות.

כתוב, (דברים טז) לא תטע לך אשרה כל עץ אצל מזבח יי אלהיך אשר תעשה לך. אצל מזבח, וכי לעילא מגיה או באתר אחרא מאן שרייה. אלא הא אוקימנא אשר דא בעלה דאתתא (ד"א ה"א) אתקריאת על שום בעלה אשרה. (ג"א הרי הם אשר ה"א) ועל דא כתיב, (מלכים ב כג) לבעל ולאשרה. בגין פך כתיב לא תטע לך אשרה כל עץ אצל מזבח יי אלקיך. לקבל (ג"א אשרה) אתר דההוא מזבח יי, דהא מזבח יי איהו קיימא על דא, ועל דא לקבלה לא תטע לך אשרה אחרא.

בא ראה, בכל מקום, כל אותם עובדי השמש נקראים עובדים לבעל, ואלו שעובדים ללכנה נקראים עובדי אשרה. ולכן לבעל ולאשרה, ואשרה נקראת על שם בעלה אש"ר. אם כן, למה נתבטל השם הזה? אלא אשרה על שם שכתוב (בראשית ל) באש"ר כי אש"רני בנות, והוא (הר"י) שלא אש"רני שאר העמים ועומדת אחרת תחתיה, ולא עוד, אלא שכתוב (איכה א) כל מכבדיה הזילה, ולכן (נב"ר) נתבטל השם הזה, וכדי שלא יתחזקו אותם שעושים שאר עמים עובדי עבודה זרה, וקוראים מזבח שהוא מאדמה, שכתוב (שמות ב) מזבח אדמה וגו'. משום כך עפר מן האדמה.

ויפח באפיו נשמת חיים - וד"י נכלל. אבל ויפח באפיו נכללה נשמת חיים באותו עפר, כנאקה שמתעברת מן הזכר, שהרי מתחברים ומתמלא העפר הזה מהכל, ומהו? רוחות ונשמות. ויהי האדם לנפש חיה - כאן התמקן וקיים אדם להתקין ולזון את הנפש חיה.

השרמה מזההשממות (סימן מ"ד)

אמר לו, לכה דודי נצא השדה, לכו להקדוש ברוך הוא לטייל, ואל אשב במקום אחר. ומה זה לב? אמר לו, אם כן, כן זומא מבחוח ואתה עמו. ל"ב הוא (והוא) שלשים ושפים, והיו סתומים ובהם נברא העולם. ומהו ל"ב? אמר לו, שלשים ושפים נתיבות. משל למלך שהיה יושב בחדרי חדרים, ומגן החדרים שלשים ושנים, ולכל אחד מן החדרים יש נתיב, נאה למלך זה להפגס (הכל) בחדרו על דרך נתיבות. אמר, לא נאה לו שלא לגלות פנינו ומשפנותיו וגנזיו

הא חזי, בכל אתר כל אנון פלחי שמשא אקרון עובדין לבעל, ואנון דפלחין לסיהרא איקרון עובדי אשרה, ועל דא לבעל ולאשרה, ואשרה אתקרי על שום בעלה אש"ר. אי הכי אמאי אתעבר שמא דא. אלא אשרה על שום דכתיב (בראשית ל) באש"ר כי אש"רני בנות והוא (ר"א תא) דלא אש"רני שאר עמין וקיימא אתרא תחותה, ולא עוד אלא דכתיב (איכה א) כל מכבדיה הזילה, ובגין כך (נ"א אתעבדי) אתעבר שמא דא, ובגין דלא לתתקפון אנון דעבדי שאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, וקרינן מזבח דאיהו מאדמה, דכתיב, (שמות ב) מזבח אדמה וגו' בגיני כך עפר מן האדמה.

ויפח באפיו נשמת חיים. (מלה אתכליל אבל ויפח באפיו) אתכליל נשמת חיים בההוא עפר, כנאקה דמתעברא מן דכורא דהא מתחברין ואתמלייא האי עפר מפלא, ומאי איהו, רוחין ונשמתין. ויהי האדם לנפש חיה, השתא אתתקן וקיים אדם לאתקנא ולמיזן לנפש חיה.

השלמה מזההשממות (סימן מ"ד)

אמר ליה (שיר השירים ז) לכה דודי נצא השדה לכו להקדוש ברוך הוא לטייל ואל אשב תמיד במקום אחד ומאי ל"ב אמר ליה, אם כן בן זומא מבחוח ואתה עמו ל"ב הוא (והוא) שלשים ושפים והיו סתומים ובהם נברא העולם. ומאי שלשים ושפים אמר ליה ל"ב נתיבות משל למלך שהיה יושב בחדרי חדרים ומגן החדרים שלשים ושפים. ולכל אחד מן החדרים יש נתיב נאה למלך זה להפגס (הכל) בחדרו על דרך נתיבות. אמר, לא נאה לו שלא לגלות פנינו ומשפנותיו וגנזיו

וגנזיו וְחמודותיו? אַמַּרְתָּ לֹא.
מָה עֲשֵׂה? נִגַע בַּפֶּת וְכָלֵל בַּהּ כָּל
הַנְּתִיבוֹת וּמַלְבוּשֵׁיהָ, וְהַרוּצָה
לְהַכְנִס [פ"א לְהַסְתַּכַּל בְּעֵינֶיהָ] בַּפְּנִים,
סִתְּפֵל הַנְּהָ. וַיִּשְׁאַה לְמַלְךְ.

גַּם נִתְּנָה לוֹ בְּמִתְנָה. וְלַפְעָמִים
קוֹרָא אוֹתָהּ בְּאַהֲבָתוֹ [בַּת] אַחֲוֹתִי,
כִּי מִמָּקוֹם אֶחָד הָיָה, וְלַפְעָמִים
קוֹרָא אוֹתָהּ בְּתִי, כִּי בֵּתוֹ הָיָא,
וְלַפְעָמִים קוֹרָא אוֹתָהּ אִמִּי וְעוֹד,
כִּי אֵין דִּין אִם אֵין חֲכָמָה, שְׁהָרִי
נֶאֱמַר (מַלְכִּים א' ה') וַיִּזְנוּ חֲכָמָה
לְשַׁלְמָה. וְאַחַר כֵּן דָּן אֶת הַדִּין
עַל מִתְבַּנְּתוֹ, שְׁכַתוּב (שם ג'
וַיִּשְׁמְעוּ כָּל יִשְׂרָאֵל אֶת הַמִּשְׁפָּט
וַגּוֹמֵר, כִּי רָאוּ כִּי חֲכָמָה אֱלֹהִים
בְּקִרְבּוֹ וַגּוֹמֵר.

וְכֹה חֲכָמָה נִתַּן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְשַׁלְמָה? שְׁלֵמָה נִשְׂא שְׁמוֹ
שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׁאֲנוּ
אוֹמְרִים, כָּל שְׁלֵמָה שְׁבִשִּׁיר
הַשִּׁירִים קָדַשׁ לְבַד מְאֹד. אָמַר
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוֹאִיל וְשִׁמְךָ
כְּשָׁמִי, אֲשִׁיא לְךָ בְּתִי, וְהָרִי
נִשְׁוֹאָה הָיָא, אָמַר לִיה, בְּמִתְנָה
נִתְּנָה לוֹ הַשֵּׁם, וְה' נִתַּן חֲכָמָה
לְשַׁלְמָה, וְלֹא פִּרְשׁ. וְהִכֵּן פִּרְשׁ?
לְפָנָיו, כִּי רָאוּ כִּי חֲכָמָה אֱלֹהִים
בְּקִרְבּוֹ לְעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט. וְכֹה זֶה
מִשְׁפָּט? אֵלֵךְ כָּל זְמַן שְׂאֵדָם עוֹשֶׂה מִשְׁפָּט, חֲכָמָה
אֱלֹהִים בְּקִרְבּוֹ] וְכֹה זֶה לְעֲשׂוֹת
מִשְׁפָּט? הָיָה אוֹמֵר, שְׂאֲוֹתָהּ
חֲכָמָה שְׁנִתְּנָה אֱלֹהִים וְשִׁהִיא
עֲמוֹ בְּחִדְרוֹ, הָיָא בְּקִרְבּוֹ. זֹאת
עוֹנְרָתוֹ וּמְקַרְבָּתוֹ, וְאִם לֹא -
מְרַחֲקָתוֹ, וְלֹא עוֹד אֵלֵךְ מִסְּפָרְתוֹ,
שְׁכַתוּב (ויקרא כו') וַיִּסְרְתִי אֶתְכֶם
אֶף אֲנִי: ע"כ מֵהַהֲשַׁמְטוֹת.

וַיִּבֶן ה' אֱלֹהִים. אֶף כַּאֲן גַּם בֵּן
בְּשֵׁם מְלֵא, שְׁהָרִי אָבֵא וְאָמַר
הַתְּקִינֵנּוּ אוֹתָהּ עַד שְׁלֵא בָּאָה
לְבַעֲלָהּ, אֶת הַצֵּלַע, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר
(שיר א') שְׁחוֹרָה אֲנִי וְנִאֲוָה בְּנֹת
יְרוּשָׁלַיִם, אֲסַפְּקֶלְיָהּ שְׁלֵא

וְחמודותיו. אַמַּרְתָּ לֹא. מָה עֲשֵׂה, נִגַע בַּפֶּת
וְכָלֵל בַּהּ כָּל הַנְּתִיבוֹת וּמַלְבוּשֵׁיהָ וְהַרוּצָה
לְהַכְנִס [פ"א לְהַסְתַּכַּל בְּעֵינֶיהָ] בַּפְּנִים, יִסְתְּפֵל הַנְּהָ.
וַיִּשְׁאַה לְמַלְךְ.

גַּם נִתְּנָה לוֹ בְּמִתְנָה. וְלַפְעָמִים קוֹרָא אוֹתָהּ
בְּאַהֲבָתוֹ, [בַּת] אַחֲוֹתִי כִּי מִמָּקוֹם אֶחָד הָיָה
וְלַפְעָמִים קוֹרָא אוֹתָהּ בְּתִי, כִּי בֵּתוֹ הָיָא.
וְלַפְעָמִים קוֹרָא אוֹתָהּ אִמִּי. וְעוֹד כִּי אֵין דִּין
אִם אֵין חֲכָמָה, שְׁהָרִי נֶאֱמַר (מַלְכִּים א' ה') וַיִּזְנוּ חֲכָמָה
לְשַׁלְמָה. וְאַחַר כֵּן דָּן אֶת הַדִּין עַל
מִתְבַּנְּתוֹ דְּכַתִּיב (מַלְכִּים ג') וַיִּשְׁמְעוּ כָּל יִשְׂרָאֵל
אֶת הַמִּשְׁפָּט וַגּוֹ' כִּי רָאוּ כִּי חֲכָמָה אֱלֹהִים
בְּקִרְבּוֹ וַגּוֹ'.

וְכֹה חֲכָמָה נִתַּן הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְשַׁלְמָה,
שְׁלֵמָה נִשְׂא שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא, כְּדֹאֲמַרְיָנָן, כָּל שְׁלֵמָה שְׁבִשִּׁיר הַשִּׁירִים
קָדַשׁ לְבַד מְאֹד. אָמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
הוֹאִיל וְשִׁמְךָ כְּשָׁמִי, אֲשִׁיא לְךָ בְּתִי, וְהָא
נִשְׁוֹאָה הָיָא, אָמַר לִיה, בְּמִתְנָה נִתְּנָה לוֹ
הַשֵּׁם, וְה' נִתַּן חֲכָמָה לְשַׁלְמָה, וְלֹא פִּרְשׁ.
וְהִכֵּן פִּרְשׁ, לְהִלְךְ. כִּי רָאוּ כִּי חֲכָמָה אֱלֹהִים
בְּקִרְבּוֹ לְעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט. (נ"א וּמֵאֵי מִשְׁפָּט אֵלֵךְ כָּל זְמַן שְׂאֵדָם
עוֹשֶׂה מִשְׁפָּט, חֲכָמָה אֱלֹהִים בְּקִרְבּוֹ) וּמֵאֵי לְעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט,
הָיָה אוֹמֵר, שְׂאֲוֹתָהּ חֲכָמָה שְׁנִתְּנָה אֱלֹהִים
וְשִׁהִיא עֲמוֹ בְּחִדְרוֹ, הָיָא בְּקִרְבּוֹ. זֹאת עוֹנְרָתוֹ
וּמְקַרְבָּתוֹ, וְאִם לֹא מְרַחֲקָתוֹ, וְלֹא עוֹד אֵלֵךְ
מִסְּפָרְתוֹ, דְּכַתִּיב (ויקרא כ"ו) וַיִּסְרְתִי אֶתְכֶם אֶף
אֲנִי: (עַד כַּאֲן מֵהַהֲשַׁמְטוֹת)

וַיִּבֶן יי אֱלֹהִים, אוֹף הָכִי נָמִי בְּשֵׁם מְלֵא,
דְּהָא אָבֵא וְאָמַר אֶתְקִינֵנוּ לְהָ עַד
לֹא אָתַת לְבַעֲלָהּ. אֶת הַצֵּלַע כְּמָה דְּאָתָּ
אָמַר, (שיר השירים א') שְׁחוֹרָה אֲנִי וְנִאֲוָה בְּנֹת
יְרוּשָׁלַיִם, אֲסַפְּקֶלְיָהּ דְּלֹא נִהָרָא, אָבֵל אָבֵא

מאירה. אבל אבא ואמא התקינו לה שיתפיס בעלה עמה.

ויבאה אל האדם, מכאן למדנו שצריכים אבא ואמא של הכלה להכניסה ברשותו של החתן, כמו שנאמר (דברים כב) את בתי נתתי לאיש וגו'. מכאן ואילך בעלה יבוא אליה, שהרי הבית הוא שלה, שכתוב (בראשית כט) ויבא אליה. ויבא גם אל רחל. בהתחלה ויבאה אל האדם, שעד כאן יש לאבא ולאמא לעשות, אחר כך הוא יבא אליה, וכל הבית שלה הוא, ויטל רשות ממנה.

ועל זה הערנו, שכתוב (שם כח) ויפגע במקום וילך שם, שנטל רשות בהתחלה. מכאן למדנו, שמי שמתחבר באשתו, צריך לבקש ממנה ולשמח אותה בדברים, ואם לא - שלא ילון אצלה, כדי שיהיה רצון שלהם כאחד בלא אנס.

וילך שם כי בא השמש, להראות שאסור לו לאדם לשמש מטתו ביום. ויקח מאבני המקום וישם מראשתי, כאן למדנו שאפלו יהיו למלך מטות זהב ולבושי כבוד ללון בהם, והמלכה תתקין לו מטה מתקנת מאבנים - יעזב את שלו וילון במה שהיא תתקין, שכתוב וישכב במקום ההוא.

בא ראה מה כתוב כאן, ויאמר האדם זאת הפעם וגו'. הרי ערכות של הדברים להמשיך עמה חביבות ולהמשיך אותה (עמה) לרצונו לעורר עמה אהבה, ראה כמה ערכים אותם דברים, כמה דברי אהבה הם, עצם מעצמי ובשר מבשרי, כדי להראות לה שהם אחד ואין פרוד ביניהם בכל.

מציא כמותה, זוהי כבוד הבית, כל

ואמא אתקינו לה לאתפיסא בעלה בהדה. ויבאה אל האדם. מהכא אוליפנא דבעאן אבא ואמא דכלה לאעלה ברשותיה דחתן. כמה דאת אמר, (דברים כב) את בתי נתתי לאיש הזה וגו'. מכאן ואילך בעלה ייתי לגבה, דהא ביתא דילה הוא דכתיב, (בראשית כט) ויבא אליה. ויבא גם אל רחל, בקדמיתא ויבאה אל האדם דעד הכא אית לאבא וילאמא למעבד, לבתר איהו ייתי לגבה וכל ביתא דילה הוא, ויטול רשות מינה.

ועל דא אתערנא דכתיב, (בראשית כח) ויפגע במקום וילך שם, דנטיל רשו בקדמיתא. מכאן אוליפנא דמאן דמתחבר (דף טו ע"ב) באנתתיה בעי למפגע לה ולבסמא לה במלין, ואי לאו לא יבית לגבה. בגין דיהא רעותא דלהון כחדא בדלא אניסו.

וילך שם פי בא השמש, לאחזאה דאסיר ליה לבר נש לשמשא ערסיה ביממא. ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו, הכא אוליפנא דאפילו יהון למלכא ערסי דדהבא ולבושי יקר למיבת בהו ומטרוניתא תתקין ליה ערסא מתתקן באבנין, ישבוק דיליה ויבית כמה דאיהי תתקין דכתיב וישכב במקום ההוא.

תא חזי, מה כתיב הכא ויאמר האדם זאת הפעם וגו'. הא בסימו דמלין לאמשכא עמה חביבותא, ולאמשכא לה (עמה) לרעותיה לאתערא עמה רחימותא. חמי כמה בסימין אנון מלין, כמה מלי דרחימותא אנון, עצם מעצמי ובשר מבשרי, בגין לאחזאה לה דאנון חד ולא אית פירודא ביניהו בכלא. השתא שרי לשבחא לה. לזאת יקרא אשה עבשו מתחיל לשבח אותה - לזאת יקרא אשה. זו היא שלא

הנשים לפניה פקוף בכני אדם. אבל לזאת יקרא אשה - שלמות הכל. לזאת ולא לאחרת. הכל הוא דברי אהבה, כמו שנאמר (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה.

ע"ן פן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד, הכל להמשיכה באהבה ולהדבק עמה. פיון שעורר אליה כל הדברים הללו, מה פתוב? והנחש היה ערום וגו'. הרי התעורר יצר הרע לאחוז בה כדי לקשרה בתאות הגוף ולעורר אליה דברים אחרים שיצר הרע מתענג בהם.

עד שלאחר כך מה פתוב, ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאווה הוא לעינים, ותקח מפריו ותאכל. קבלה אותו ברוצון, ותתן גם לאישה עמה (ויאכל). הרי אז היא התעוררה אליו בתאוה להתעורר [לתת] לו רצון ואהבה, זה דבר להראות מעשה לבני אדם כמו שלמעלה.

אמר רבי אלעזר, אם כך, במה נעמיד אותו למעלה יצר הרע שאחוז בנקה? אמר לו, הרי התעוררו אלו למעלה ואלו למטה, יצר טוב ויצר רע. יצר טוב מימין, ויצר רע משמאל. ושמאל למעלה אחוז בנקה לקשרה [להתקשר בה] כאחד בגוף, כמו שנאמר (שיר ב) שמאלו תחת לראשי. ועל זה דברים התפרשו למעלה ולמטה עד כאן. מכאן והלאה מלים של קטנות (נ"א בשרף) של זפת לקטנים שבצריסות לפרש הדבר, והרי נתעוררו בו החברים.

לפרשא מלה, והא אתער

דא היא דלא שפתח פותה. דא היא יקרא דביתא פלהון נשין גבה פקופא בכני בני נשא. אבל לזאת יקרא אשה שלימו דכלא לזאת ולא לאחרא. כלא הוא מלי רחימותא כמה דאת אמר, (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה:

ע"ן פן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד, פלא לאמשכא לה ברחימו ולא תדבקא בהדה, פיון דאתער לגבה כל מלין אלין, מה כתיב והנחש היה ערום וגו'. הא אתער יצר הרע לאחודא בה בגין לקשרא לה בתיאובתא דגופא ולא תערך לגבה מלין אחרנין דיצר הרע אתענג בהו.

עד לבתר מה כתיב ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאווה הוא לעינים ותקח מפריו ותאכל, קבילת ליה ברעותא ותתן גם לאישה עמה (ויאכל) הא כדין היא אתערך לגביה בתיאובתא (נ"א בתיאובתא) לאתערך (נ"א למיכה) ליה רעותא ורחימו, דא מלה לאחוזאה עובדא לבני נשא פגוונא דלעילא.

אמר רבי אלעזר אי הכי במאי נוקים ליה לעילא יצר הרע דאחיד בה בנוקבא, אמר ליה, הא אתערך אלין לעילא ואלין לתתא יצר טוב ויצר רע. יצר טוב מימינא ויצר רע משמאלא, ושמאלא לעילא אחיד בנוקבא לקשרא לה פחדא (נ"א לאתקשרא ביה) בגופא כמה דאת אמר, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וגו', ועל דא מלין אתפרשן לעילא ותתא עד הכא, מכאן ולהלאה מלין בזוטרא (נ"א בזוטא) דזיפתא לזעיריה דטינקין ביה חברייה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבה את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המחשבות הנודות בעשר הדורות

ספר
אור
הזוהר
החדש

בו יבואר גדול החיוב הנודע והלמד
הזוהר הקדוש והתיקונים הכבדת האמת שחיבר
הגאון האדוק רבי שמעון בר יוחאי זצ"ל
שם נלה חרות נפלאה אשר פורחו ופוזרו הקדושים ביה ונחלם קיום
ועל זה התגלה אצלו דעת את המש באמת

• מבורך דא יסקן בן נולתא בדימו •

קרי הקדוש בן שמעון נחית - כי לא תש-בה ספר דקרי

שנת ד'ת"ש שנתנו' ב'ן יוחאי' (נפטר ה'תת"ק תשס"ג)
הגאון הגדול עם השופט והמקום
החדש מנחם אב ו'תשס"ג ל'קרי - עירוק בית ששם תבט"א

המחשבות הנודות בעשר הדורות

קונטרס
אור הזוהר
זקנים
עם
נערים

גדול החיוב על כל אחד אשר נקרא בשם "ישראל"
ללמוד וללמד בספר הזוהר הקדוש
זקנים עם נערים, המגשים עם הגדולים, עשיר ואביון, נאנים עם הגדולים,
המבנים עם המעטים ואנן קדושים, מקומן שדויע לחינוך
וזהו נעורים מכל צדדים ידועים, ויחבו לכל חוששות

תודתו סגן לנג, היא מאודת עינינו
הוא ימליץ מוב בעדנו, אדיננו ב'ן יוחאי

קרי הקדוש בן שמעון נחית - כי לא תש-בה ספר דקרי

ז' שנתם אב ו'תש"ג תולולת של רביש האדוק'ל עינא
שנת ד'ת"ש שנתנו' ב'ן יוחאי' (נפטר ה'תת"ק תשס"ג) ל'קרי
קרי' בית ששם תבט"א

המחשבות הנודות בעשר הדורות

קונטרס
אור הזוהר
אמירת הזוהר
בהלקתה

חיוב ומעלת אמירת
ספר הזוהר והתיקונים
אמיליו בלי
המנה מלל

כללים יסודיים ותיקונים בגדול החיוב על כל אחד ואחד
אשר נקרא בשם "ישראל"
לעסוק באמירת ספרי הזוהר הקדוש והתיקונים
בכל יום ויום, ואמיליו מנה פנמיים ביום, אמיליו כשאין מבינים מלות,
ובכפית ילדים קטנים ואנן קדושים נמנן שדויע לחינוך

• מבורך דא יסקן בן נולתא בדימו •

קרי הקדוש בן שמעון נחית - כי לא תש-בה ספר דקרי

שנת ד'ת"ש שנתנו' ב'ן יוחאי' (נפטר ה'תת"ק תשס"ג)
הגאון הגדול עם השופט והמקום
קרי' בית ששם תבט"א

המחשבות הנודות בעשר הדורות

ספר
קרא לשמוש
ונורה
אור
הזוהר

אם לאו' ליל חמשתה מפורי חמשת הדורות' (ב'ן אור')
של המאמר הנודל למסמלת חיים

• מבורך דא יסקן בן נולתא •

קרי הקדוש בן שמעון נחית - כי לא תש-בה ספר דקרי

חיוב קריא יסודי ותיקונים בגדול החיוב על כל אחד ואחד
אשר נקרא בשם "ישראל"
([ה'תת"ק תשס"ג]) פקדון את החיוב לאור דבר
קרי הגאון האדוק אשר לימנא מנלוא (מסמלת ב')
ב'ן לימנא ספר הזוהר (א'ר' נג') א' אמנ' ל'מנא את חמשת' (א'ר' מנחם ו'תש"ג)
נמנן חנו לימנא ללמוד ספר הזוהר והתיקונים
ועל ידי לימנא חמשת הדורות כדור עם מנחם תיקונים
אמיליו ב'ן יוחאי' אשר ב'ן שמעון
אור' חיים על פנמי - ונמנן מלוא ידיו מנחם לחינוך
שנת ד'ת"ש שנתנו' ב'ן יוחאי' (נפטר ה'תת"ק תשס"ג)
הגאון הגדול עם השופט והמקום
קרי' בית ששם תבט"א